

55877

55877/

BÖLGSÉSZ
'80 '81
'82 '83

BÖLCSÉS Z

SORREND

Tartalom

- Herbst Zoltán: Vizparti csendélet
bombatáadás után
a hazatérés lehetőségei
Látomás
Uton Toboso felé
- Józsa FABIÁN: Magyar elvlecke
Latinovits-monológ
Cicaház
- Nagy János: 27 év
Főutca - Omis
Ünnep
- Horváth János: Apróságok
A Boldogság éneke
Délutáni vers
Szorongás
A nagy vers
- Nagy Imre: Fény, ami nem okoz fájdalmat
Álmatlan összeköttetések ...
Egy mobilitási gesztus ...
Egy girondista kalandjai
- Molnár Imre: ecsetnyom
- Vecsernyés Imre: Jelek Patmosz térképén
- Hévízi Ottó: tengeridéző
duende
elégtétel
a játék
óriásbogár
- Szijj Ferenc: Néhány sor ...
Mediterrán
Kert
Pantalassza
Múzeum
Kórház
Elég
Béerkert
Ott is majd
Rekapituláció

BÖLCSÉS

a JATE BTK KISZ - szervezetének
időszakos kiadványa

Válogatta és szerkesztette: Dlusztus Imre

Felelés szerkesztő: Ötvös Péter

Szeged, 1983 tavaszán

TARTALOM

- HERBSZT ZOLTÁN versei
JÓZSA FÁBIÁN versei
NAGY JÁNOS versei
HORVÁTH JÁNOS versei
NAGY IMRE prózái
MOLNÁR IMRE verse
VECSERNYÉS IMRE verse
HÉVIZI OTTÓ versei
SZIJJ FERENC versei

HERBSZT ZOLTÁN
/1959 - 1981/

VIZPARTI CSENDÉLET

Egér-szürke simaságban mélyre merítve
a csend Folyóról lemetszett hullám:
elrongyolt hálók libbenése

Aztán sötét
madarak árnyéka mintázza a vizet
Költöző vijjogás
messze tart kit tolla szárnya bir
Mögöttük kiüresült lég
megdermedt felhők vetitik
fölénk
egy holtág szemetes csendéletét

HERBSZT ZOLTÁN

bombatámadás után

pincék   falak
fulladássá merevült pillanat
torkodban szétlőtt sziréna
küldenéd felém a közeli
elválás vészjeleit
látom kezeden most győzted le
a belémkapaszkodás reflexét
büszke ez a józanság
az utolsó pillanat hogy
szeretlek   szólnom sem kell
most már mindketten tudjuk
hogy helyettem ma este
sajnálatommal térsz meg
ágyadba mikor én lehajtott
fejjel hazafelé megyek
mint a bombázógép
megdicsért pilótája

HERBSZT ZOLTÁN

a hazatérés lehetőségei

selyemkendő: kibontott ég
szürkén lobognak benne a varjak
megérkeztem hozzád
MAGYARORSZÁG

ha üdvözlőid
igy fogadnak
de csak felhők   s felettük
a repülőgép

a lélek ősi vágyát mérnöki
tervekhez kötötték s a madárraj
renegát /már-már légikalóz/
s figyelmeztetést küld
a fogadó város:
MADÁRESŐBEN ÁZOTT ORSZÁG
leszállni nem tanácsos

féluton hazatérőben
/visszafordult már a köszöny/
végigtapogatnak műszereim
az európai térközökön
Európa: esőtérkép
minden jelentésben ez áll
kedvezőtlen légköri viszonyok
/már gépemhez is verődik madár/

várakozás-kényszer   a föld
utáni vágy már egy szóba belefér

HERBSZT ZOLTÁN

hazaszállni

s fellángol mint égi máglya
mire megérkezik a leszállási engedély
s lámpáit

gyújtja a

leszállópálya

HERBSZT ZOLTÁN

Látomás

Anyám, fiad lőtt
vadakhoz lesz hasonló
kinyújtóztatják testét
vadászok a teritéken
elbomlott szemébe
javasasszony-kezed sem
tud már békét simogatni.
Futó őzekben leltem
hazát, így kellett magamat
mentenem, mert nem
lakott fegyver a kezemben
s a gyengeség szagától
vadulnak a kutyák.
Miért, hogy farkas
nem lehettem, ordas éjjelen
kedvvel vicsorgó?
reám a mézszagu
estek telepedtek
belőlük szóttam volna
csendes világot.

HERBSZT ZOLTÁN

Uton Toboso felé

Lovamnak lassan mankók kellenek
Felettem gyűlnek kámzsás fellegek
S mint vaspatkó jégen,
Számban elcsuszlik a szó
Utam vége Toboso.

Összeötykölt szívemnek fájhat ez
Széthullanék de tart a lovagi mez
Pókos lábak visznek,
Rocinantém furcsa ló
Utam vége Toboso.

Öreg földünk havat szórt fejére
Hamar beért a szelek vetése
Ha meghalok is, ne félj
Hozzád elvisz a hó
Utam vége Toboso.

JÓZSA FÁBIÁN

MAGYAR ELVILECKE

...82...

bölcs a bölcsöt túlkiabálta
hej harsogott honn a lárma
züllött a barát míg nem borát
fogyasztotta de jogait hajszolta
követelte a deklaráltat tetői
fölött oldott szelek jártak züllött
a barát lumpenné cigánnyá feslett -
bölcsöt a bölcs túlkiabálta
hej harsogott honn a lárma

hogy nyelvét karját kiszakították
fejét sáuba szorították
szívritmusát is szabályozzák
hogy hűségét előre szövegezték
tetői fölött megdermedtek az esték -
itt szem sem rebben most váll sem rándul
már a gyermek-agyat sem zaklatja
ész érzelem - valahol kirándul

JÓZSA FÁBIÁN

LATINOVITS-MONOLÓG

- sines -

/f/elfordulok
a mendnek túlon túl
józan vagyok
egysaban aranypénzek
rajta
raboljatok

/f/elfordulok
a törvény kínálta
tér elfér a tenyeremen
nélkülem üzd tovább
hazard
játshmádat történelem

/f/elfordulok
most kattan az óra
sejtjeim töltve
robbanó töltetekkel
sistereg
az erek gyűjtőzzsinórja

JÓZSA FÁBIÁN

CICAHÁZ

szempillák redőnye mögül már minden elnézhető
e tenyérnyi tér e lapos tető is kiválóan beválnak
az előregyártott elemek /választható agylakás-típusok
három-négy változatban rögzített áron / beválóan
beválnak a távvezérelt mozdulatok a tudatott tudnivalók
a forgatott fogalmak a forgatott fogadalmak a hatályos
érvek a hatályos sérvek szempillák redőnye mögül már
minden minden elnézhető árnyékban aszály nem fial
veszélyt sem fial viszályt szül csak gyermekekhez illő
leányka-nyugtot leányka-nyugalmat nyugodalmat

testes estet redőnyök mögött pihe-puha mancsok törleszkedés
dorombolás CICAHÁZ pihe-puha mancsok törleszkedés dorombolás
CICAHÁZ pihe-puha mancsok törleszkedés dorombolás CICAHÁZ

futok menekülők kidöntött törzsek odvaiban lelek házra
rejtekem pórús a sejteken rejthető vagyok mint gondolat
távoli mint sejtés sűgás tömegmoraj bizonytalan mint
/i/gasság gombák ernyői alatt minden kizárólagost kizárok
tehetem távol a CICAHÁZtól ultrahangokon hallom vallom
a Mások létét másként mint tudatták tudatommal másságukat
üdvözlöm vivát hogy - nem mint egybemosott partokon a
sás sás - a sok Más sokféle más vagyok magam is egyféle
másolhatatlan így vagy úgy magam is ismétелhetetlen
telhetetlen agyrétjeimen egyedüli gondolataim nyája
legel ész / nem legelső főképpen nem kizárólagos nyáj és
nem nyáltól nyájas távol a CICAHÁZtól / menekülők futok
menekülők a CICAHÁZtól agyonhallgatott törzsek odvaiban
lelek házra vázra mi tovább építhető hovatovább fakadjon
szakadjon ropogjon omoljon bomoljon romoljon e tenyérnyi
tér e lapos tető is az etető is az itató is szétgurult
cicamicaköveken kövévált cicamicaagyakon rémültet rémíttek
békétlent békíttek szenvedőt szépíttek tántorgót hazatéríttek
épitményt építtek számtalan terv közül - választok

NAGY JÁNOS

27 év

csak a név maradt itt
emléket nem hagy a sietség

NAGY JÁNOS

Főutca - Omis

Két rongyos házsor
Megtíport gerince: az út
Fekete nap inog a házsor végén
Horzsolva a tengert
Széltőlvédett küszöbökét átlépve

NAGY JÁNOS

Ünnep

délelőtt ünneplő ruha
délután kocsmá

idők kezdete óta

HORVÁTH JÁNOS

Apróságok

- Kis József: született 1961. ápr. 13-án
a barátom
- Kis Ferenc: született 1926 novemberében
alkoholista
- Kis Ferenc: született 1908 nyarán
proletár költő
- Kis János: született, de főleg meghalt
altábornagy
- Kis Jézus: született dec. 25-én
megváltó

HORVÁTH JÁNOS

A Boldogság éneke

a mi házunkban

prücsög a prücsögő

prücsög a prücsögő

hej, de a szobánkba aszobánkba

vezet egy folyosó

vezet egy folyosó

s ott szintén

prücsög a prücsögő

prücsög a prücsögő

a szobában mi élünk

én és a feleség

én és a feleség

az ablakunk mindig tárva

és azon

beprücsög a prücsögő

beprücsög a prücsögő

HORVÁTH JÁNOS

Délutáni vers

eső
az ablak
előtt

tökmindegy
eső
tökmindegy
ablak

előtt

HORVÁTH JÁNOS

Szorongás

vers hagyományoknak

kzt

a nyk kr

fjt

a lb kz

lbt

a nyk kr

a flkt

hzn

HORVÁTH JÁNOS

A NAGY VERS

este kicsit
csapzottan
beállított
hozzám montaigne

kényelmesen elnyújtózott
a fotelomban
rágyújtott
és hozzákezdet
egy bölcsélet elmon-
dásához:

-Ez a kor /vissz.l.függ.l2./

NAGY IMRE

FÉNY, AMI NEM OKOZ FÁJDALMAT

Tökéletesen értjük!

Arra ébredtem, hogy az összesodort lepedő nyomja az oldalamat.

A párna beesett az éjjeliszekrény és az ágy közé.

A lepedő: a félelem bebűdösíti a lepedőt, hiába nyitva egész éjjel az ablak, nézem a levélbedobó-nyílást, talán megérkezik az orrszarvú, beledöfi szarvát a résbe és végre szétrepíti az ajtót. Védekezésül bemehetnék a fürdőszobába.

Szeretem a hideg vizet. Minden reggel alaposan mossuk le hideg vízzel egész felsőtestünket, a hideg víz élénkíti a vérkeringést!

Viszont fogat mosni csak langyos vízzel szabad!

A langyos víz nem károsítja a fogzománcot. A kéz, illetve arcotörléshez külön törülközőt használjunk!

Reggel bőségesen étkezzünk! A legolcsóbb hust eszem, kenyeret és paradicsomot, napok óta, azért, hogy ez is ugyanezt jelentse, mint a többi. A karórát reggel, az ébresztőórát este húzom fel, az alsónadrágot reggel, a pizsamát este húzom fel, több ízben erőteljesen fogat mosok és vizelek.

Inget vettem föl / a két felső gombot mindig kihagyom /, a szatyorba törülközőt és igazolványt tettem. A buszmegállóig lejt az út, mégis megizzadok, a zoknim csúszik a cipőben.

A buszok tömege, nem állnak meg. Az üvegen át néznek, mintha erőlködnének, hogy ülve maradhassanak - izzadnak. Mintha az izzadás valami figyelmet és munkát követelne, izzadnak.

Izzadás: az életmentő könnyűség, amint náthás szomorúságként pereg a nyakadba, hogy a még dolgozó test elpárologtassa, s a fenti gomolygás és té-s tovaság után lecsapódva folytassa azt, amit az imént sem kezdett el.

Két óra múlva felszálltam egy buszra. Itt lehet élvezkedni egy kb. 13-14 éves lány leírásával: / az anyja mellett /

ERŐS orra van jól kifaragták TÁVOLÁLLÓ szemek VAD és SZÜRKÉSZÖID mongoloid más világitásban KÉK RÓZSÁSAN NAGY és KIFEJEZÉSTELENÜL NAIV száj de IDEGESEN vár arccsontja fölött PIROS ez s zeliditi haja KELLEMES KÖZÉPHOSSZU és BARNA mellei ÉRETT KÖRTEFORMÁJUAk valószínűleg HATAIMAS RÓZSAMÓD KITERUIF bimbókkal meghazudtolva minden becslést a többit nem látni mert előtte áll az anyja.

Leszálltam és fagyaltot vettem / mandula-citrom / /zöld-fehér/ /hideg-hideg/ / kesernyés-savanykás /. Elfogyott a strandig: 3 forint.

Diákbelpő igazolvánnyal: 3 forint.

Belépőjegy: a belépőjegy a belépőjegy-szedő széke melletti belépőjegy-kosárba dobandó.

Olyan helyet kerestem a fűvön, ahol kevés a csikk. Levettem az inget, aztán benéztem a nadrágomba, hogy a fürdőgatyám van-e alatta. Leteritettem a törülközőt, napoztam. Napozás: A petuniákat gyorsan elvághatná egy borotva!

Körben elhullanakle és száradnak a földön.

Persze! a polgármesternek nincsenek anyagi gondjai, de az építési vállalkozó a csőd szélén áll. - ezt egy krimiben mondták, aki nem nézi a krimet, abban megmaradnak az ilyen mondatok.

Forróság: nem kemény a forróság: makacs szorítás a membránokon a barna-vörös-fekete mintás gumimatrac: és a reggel kivirágzik a fűből ömlik: napozás: kék körmű, fekete fürdőruhás, keskeny szájú nő napozik egy gyerekképű férfi mellett: K-i irányban, 3 méterre: napozás: dinnyét veszünk, elvisszük a gyereknek meg az asszonynak, sört iszunk és megtöröljük a szánkat, cigarettázunk, elmeséljük, hogy jól megtáncoltatott bennünket egy pécsi bonc-asszisztens, olyan aki a boncolást csinálja az orvossal, és amikor meghallottuk, hogy mi a foglalkozása, ők viszont elhitették a nőekkel, hogy 500-at kapnak az ismerkedési esten, hogy elkezdjék a táncot, meg csinálják a hangulatot, és volt egy csajod, aki Füreden teljesen extázisba esett és azt hitték, hogy külföldi, persze jól is öltözött.

Szavak: a levegőben keringenek ezek a szavak, becsapódnak a tarkó falába, nem lehet kiásni őket, odahorgolódnak:

- Kicsi a világ!

- Csapj a lovak közé! stb. stb.

Ültem és néztem: néhány perc alatt megkeményednek a vizsgált szemek, bőrfelületek és tárgyak: a napszemüvegek, rádiók és körmök beilleszkednek a kimunkált vésetekbe, az éles huzalok kimerevitenek a pikkelyek kezerein, az anyagok sokszorososan lövik vissza a fényt, ami most hirtelen felszakítja a szemeket, ennek a villogó szerkezetnek.

Fölálltam és bementem a vízbe.

Víz: be kell úszni jól, ahol a hajók járnak, sárga trikós elhízott nők bámulnak közélről. El kell felejteni, hogy néhányan könnyübuvár-cuccban azzal szórakoznak, hogy kést döfnek a magányosan úszók hasába. Ki kell nyúlni a vízben, megtanulni a hullámozást, Egy piros matracnak talán sikerül, odaért a látóhatárhoz, most görbül a levegőbe.

Víz: minden, ami nem víz, zavar: leveszem a fürdőnadrágot és elengedem. Átvettem a teljes mozgást, én vagyok a halmazállapotom. Szélesekét húzok és kinyujtom a lábfejemet. Soha nem fáradok el. Selyemruhám körbeölel, ha fúj a szél. Eluszom a legközelebbi vitorlásig. Hűsölök a hajók csatornájában, ahol sokkal hidegebb a víz, mert felkavarják. Próbáltam felnézni a napra: átszakították a felhőket, nem látok, csak fehér repedéseket.

Nem számítottam arra, hogy az ujjaim görcsölnek be először. Nézem a kezemet a víz alatt.

Kéz: a nagyujjam bütykén, kissé balra, piros bibi a hitvallásom. Egy hete részegen megpróbáltam betörni ököllel egy rozsdás autóbusz oldalát. Hazafelé hanytam is. Két nappal később a műuton futottam tornacipőben és fekete tornanadrágban a legközelebbi faluig és vissza.

Vérhólyag: a folytonos álmódás eredményei: vérhólyag nő a lábujjakon, reggel görcsbe ugranak a combok. Nőjj szőröm, legeléssz, egyél reggelit, igyál teát, nőjj szőröm! Védekezz!

Egy szellovas közelébe értem - nő: piros bluzt visel, fekszik a deszkán, a haja is vizes. Lassítok, közelről nézem. Nem fél tőlem, mégis evezni kezd a kezével. Visszafordulva láttam, hogy kötelet dobna neki, de. sokáig nem mozdult. A hátamra fordultam, hogy pihentessem az ujjaimat. Az ég, a fehéres-szürke dugattyú, lassan ereszkedett a vizre. A levegő rugalmas fém-idomná forrósodott, ellenállt a légy orrlukaknak. A két hatalmas test, a víz és az ég oszlopai egymásba dőltek a széleken, a perforált felületek a közép-pont felé tartanak, izzadt rángásokkal huzzák összebb a pántokat a megpattant erekkel fájdalmas levegőlabdán, értelmetlenül, itt, a hasamon. Aztán szétfröccsen a kép, de a levegő nem tud megkönnyebülni. Még itt a hínárban is betonfalak nőnek, évhosszat: langyos matracok, tempa butorok és összeszabdalt szövetek koptatják a hátamat és a fenekemet, a térdemnek reccsennek az ostoba fiókok és táskák, és minden fiókban ugyanaz penészedik, minden táskából ugyanaz szaglik.

Bőrhuzat: nézel egy bőrhuzatot. Kísérlet a megfejtésére: fekete bőrhuzat az ágy szélén, pontosan fekete a szobában, fénylik mert zsiros, légy mázskál rajta, valamint apró mélyedések és varratok: mégis mi ez? : szék, két rézcsavarral, dettó, műanyagkeretes szemüveg, dettó, piszkos papucs, piszok? egy virág, nem is hiszem el, valaha élő volt, élő, átalakult, megtagadott, átejtett, vagy én aprítottam fel, megvakulás + elszenesedés, óra, a számlapja kilazult: kocsonyás tálba merül az egész.

Merülés: a hasamra fordultam és néhány tempót a víz alatt usztam. A hűvös árnyékok befönték hajamat és halántékomat, zöldes iz áramlott a mellkasomon és ágyékomon a combok felé.

Nem fogunk végigmondani semmit: X. kezébe vette a kávéscsészét és hirtelen az az érzése támadt, hogy végetérnek a folyamatok a szájpaplása mögött, bemerevednek egy pillanat állkapocsán; azóta az az érzése támadt, hogy kezébe vette egy pillanat állkapocsán a folyamatokat, a kávécsésze mögött, ahol végetérnek és bemerevednek a szájpaplapok.

Valahogy utolért a fürdőnadrágom és valahogy kijutottam a partra. Feküdtem a hűlő földön a szélben. Néhányan még ültek a padokon fürdőköpenyben, cigarettával, feleséggel és gyerekekkel.

Vagy elhízott férjekkel.

Az öltözőben vizsgálatot tartottam a tükör előtt: csak a két fekete lyukat figyeljük a szemek közepén! Egyre világosabb, hogy szó sincs kifejező, talányos, stb. tekintetről, csak valami vadságról, magányról és üres dühről.

Vagy inkább két fekete üregben tükröződik két fekete üreg. És két kiflit vettem a strand mellett. / 1 forint / Két sört ittam egy talponállóban / kb. 18 forint /, kimentem a mólóra / 10 perc /, vissza / 2 perc /, autóbusz / 2 forinttal több, mint ide, izzadság ua./.

Az események ahhoz a ponthoz értek, ahol krémszínű cipóm, kék zoknim, barna nadrágom és fehér ingem fölött vaníliafagyaltot nyalogok, az álomra gondolok, aztán egy fekete hajú fehér bőrű lányra, az izzadságra, majd gyors egymásutánban a jelentéktelenségre, a félelemre, a nemiszerveimre, az arcfestékre, porcelán kagylókra, a vízhólyagra a lábamon, kutyaszarra, amibe még léphetek, és eszembe jut egy szög, hirtelen, és felvetem a kérdést, hogy mi is lesz? aztán az emberülés gondolata vetődik fel bennem, mintegy önkéntelenül, akár az ezt követő kék virág gondolata, melyet nem értem, miért neveztem el rézedának, ahogy az sem egészen világos, hogy mit csinálunk, de azt értem, hogy szelénre szüksége van a szervezetnek, hogy változó az anyagcsere gyorsasága, és hogy élni akarok, stb...

Ezek után becsuktam az ajtót /a kezemen baktériumok
vannak/ és lefeküdtem az ágyra. Elnyulva az ágyon
már látni a tér fölött a piros-kék csikos repülőgépet,
beolvad és kiszakad, formátlanul készülődik a házak
árnyékain, higanyos ostorlámpák rávillognak, lassan sik-
lik ki az ablakból a kemény fényeken.
Könnyű szandálban mozogsz a fák mögött.

ÁLMATIAN ÖSSZEKÖTTETÉSEK EGY TULTÁPLÁLT KISÉRLETBEN

Hallotta, hogy apjáék új házat építettek. Alaposan lezuhanyozott, megborotválkozott, bekölnizte az arcát és megfésülködött. Fogat mosott és krémeket kent szét a bőrén. Fehér nadrágjához kék zakót vett fel. Becsukta az ablakokat, majd az ajtót is. A lépcsőházban vigyázott, nehogy hozzáérjen a ragacsos, foltos vaskorláthoz, vagy a málló vakolathoz.

Az utcán erős széljárást tapasztalt, tenyérszíni vakolatkockák durrantak a járdán. A járókelők okosan félreugráltak, de lepedőnyi homlokzatok zuhantak az aszfaltra, jóval nehezebbé vált a közlekedés. Sikerült mégis megóvnia ruhája tisztaságát, bár az utcát valóságosan eltorlaszolta az anyag.

Fölszállt az autóbusszpályaudvarhoz közlekedő villamosra, amelyen reggelenként találkozik a 97 kg-os férfival. Azt játsszák, hogy a lába elé köp, ő nyugtalanul ránéz, gyorsan rálép a köpésre, ismét köp, ő ráugrik, stb.

Most érkezik, viharos szél mögötte, csikkeket, papírt, homokot terít el a kocsiban. Nyitott, érdeklődő szemekbe hull a homok. Egy ismerősével milliókról beszélnek. Hogy lehet milliókat szerezni.

A pályaudvaron kb. fél óráig várakozott állva, a padokon vastagon ült a por. A autóbuszban elaludt, mert nem látott ki az üvegen. Azt álmodta, hogy töltésen fut, egy mező szélén.

Sár van a zöld fű alatt, mintha lovak laza bőrén csúszna a láb. Mégis gyorsan fut, a friss levegő áramlik két füle közt, áthúz arcán a levegő. Majd hanyattfekve nézi az eget, a föld nekiiramodik, a kék táblákat bezúzva körbezuhán a sineken.

Fölébredt, aztán leszállt a téren, ahol szüleinek új háza állt. Apja várta a megállóban, üdvözölték egymást, beszélgetve indultak a ház felé. Apja megmutatta a házat, a férfi pedig értetlenül bámult.

A többemeletesnyi házban semmilyen ablak, csak egy közönséges ajtó. Az egyenetlen, téglaszinű falat máris számtalan repedés csufította el.

- Hogyhogy mi ez?

- Hát ez az istálló.

- Ez istálló? Csak a tervezés tizezrekbe került! Megmozgatuk mindent! És a berendezés! Gyere csak, nézd meg!

Bementek. Éles, bántó neonfény világított. Néhány lépést tett, aztán megdöbbenően állt meg - egyetlen hatalmas helyiség a ház, alul sárga kőlapokkal, felül kupolával. Középen a terem elülső harmadáig, aránytalanul vékony oszlopok sorakoztak. Elöl egy hatalmas, idomtalan tükrösszekrény emelkedik egész a mennyezetig. Minden falat papir borít, a papiron riktó színekkel festett ajtók, ablakok, cirádák, oszlopok, virágok.

A kupolán államférfiak portréi, fekete-fehérben, elnagyoltan, mint a mozik festett plakátai. A tükrösszekrényen gyertyák égnek.

- Mégse istálló: parlamentáris átemplom.

Apja büszkén kihuzta magát, mosolygott.

- Avagy: papírmasé ünnepi bili. - visszhangozták a falak.

- Erre költöttétek a pénzeteket? - visszhangozták a falak.

Kivörösödve ordított a sápadt, ellenséges arcú emberek gyűrűjében. A neon dühösen szikrázott, a fáradtság árcai kimélyültek. Olcsó ékszereik lángoltak.

Sokárnyékú fejüket ingatták, vadhússzínű, repedezett kezüket kidugták a szövetburkaikból a fényre.

A vadhúskezek aranygyűrűi izzó röppályákat irtak le, cikkcakkokat, félköröket, spirálokat. Szövetek surlódtak izgatottan, hogy kigyulladnának végre. Zörgő és sivitó hangok torlódtak a neokupolában. Lakkozott cipők vagdalták a teret. Az ajtó felé lökdöstedék, látta, hogy semmit sem tehet.

De legalább: jól bevágta az ajtót maga mögött.

Elindult vaktában egy kis utcán a ház mellett. Az út meredeken emelkedett, lassan eltűnedezték a házak. Fentről világosan látta, hogy a házak is, a templom is egy óriási szemétdombra épültek.

Kanyargós ösvény vezetett le a másik oldalra. Némán lépkedett a fölfordított, üres autókarszériák között, és ügyelt jól a ruhájára. A rozsdá nagyon feltűnő a fehér anyagon.

Behorpasztott mosógépek és földdel megtelt gyermekkocsik következtek. A lábasok alatt meztelenségük dolgoztak.

Aztán rádióalkatrészek finom törmeléke néhány öntöttvas tengellyel és fogaskerékekkel. A szél- és naptevékenységek következtében vörös vaspor töltötte meg a levegőt.

Az ösvény irdatlan óra-halomhoz ért. Árórák, ébresztőórák, faliórák, zenélő órák, stb. A halom egy bemélyedésében fiatal nő ült kék munkaruhában, előtte pénztárgép, árcédulák: ISOSTASIA - 1880. magyar.

Ára: népviseleti ing / huzott /

BAJOR ZENELŐ ÓRA - 1930-as évek. bajor.

Ára: üvegszem / barna /, vagy müláb / csizmával /
SOIRÉE ROUGE - új.

Ára: 2-3 méter bőrszija / erős /

Látott néhány egészen tetszetős órát, s az áruk is méltányosnak tűnt. Odalépett.

- Jó napot!

- Jó napot! Mit parancsol?

- Még nem tudom pontosan. De ezek a kakukkos órák jól néznek ki.

- Valóban, ezek a legjobb óráink, örülök, hogy észrevette. Talán szakmabeli?

- Ó, nem egészen. De láttam már néhány órát utazásaim során. Legfontosabb az esztétikai intuición.

- Igen, igen, egyetértek. Mit érnek a próbálkozások, okfejtések, anyaggyűjtések, ha hiányzik az intuición!

- A hirtelen megvilágosodást nem lehet tanítani, hiába...

- Persze, azért szükségesek a tapasztalatok, de csak akkor, ha dinamikusán, oldottan épülnek be.

- Természetesen. Így valósággal irányítható a lappangási szakasz.

- Ez az, így érzem én is: visszatartani minél tovább az ítéleteket!

- Végtelenül örülök, hogy egyetért velem. Nem is gondoltam volna, hogy ócskavastelepen találkozom ilyen kiváló vitapartnerrel!

- ...! Amint látja, itt is találkozhat!

- Bocsánat! Bizonyára megsértettem. De a meglepetéstől... Bizonyára megérti. Elnézést. Nem a foglalkozását akartam minősíteni.

- Ártem.

- Ön bizonyára tanult ember mégis itt dolgozik. Megkérdezhetem, hogy miért választotta ezt a szakmát?

- Filozófia-történelem szakon végeztem. Ahogy megkaptam a diplomát, azonnal idejöttem. Nem vagyok egyedül, több barátom dolgozik itt, a telep más részein. Mi nem vagyunk impotensek. Ismerjük és átéljük, ami történik. Nem fogunk meglepődni.

- Hm.

- Nem vásárolt valamit?

- Nem, köszönöm, talán legközelebb, köszönöm.

- Visszontlátásra, seggfej!

- Visszontlátásra, hölgyem!

A nő felhúzta térdéig a munkásnadrágot, s izmos lábszárát nyomogatta, masszírozta. Továbbcsúszott az ösvényen.

Véget ért a fémhulladékok telepe, a kihasznált földet tojáshej, beszáradt tészta, papír, rothadó hús, csont, műanyag, üveg, vatta borította el.

Egy falut látott meg a domb alján, oda igyekezett az ösvényen.

A legelső háznál nyitott kapukat talált, illetve nem talált semmiféle kaput. Az udvaron két sáros és csimbókos kutya ugatott, de nem mertek közelebb menni, tudták, hogy soványak és gyengék. Bemegy és azonnal megérti, hol van.

A házat bádogból, fából, műanyagból toldották össze: szerszámokkamra, istálló, konyha és ól keveréke az előtér, ahol három férfi ül. Nem vették észre rögtön. Az egyik nekitámasztotta hátát a szufni falának, vastag bajsza, mint hernyó, lógott cigarettáján kétoldalt. Meztelen lába előtt kiszáradt ürülék, néha beleköp / nem érzi a kép ragacos-tipikus, valószínűtlen romantikáját/. A másik a szakállába eregeti a füstöt, vakarózik és nyikorgatja a lábát a fenéke alatt. A harmadik cigaretázik, semmilyen tulajdonsága nincs, csak ennyi, hogy barna a mocsoktól, mint a másik kettő.

S z é t á r a d

e z a

s z e s z

a z u n d o r

f i n o m

Beszélgetnek.

- Aggy még egy cigit!

- Szart! Alig van.

HAGY IMRE

- Egy bűdös bagóra sincs pénzem.

- MÉR, én talán veszem?

A r r a

g o n d o l

m i l e n n e

h a

d o l g o z n á n a k.

De túl közel ment. Eszreveszik.

Tudja, hogy el kellene futnia, de mozdulni sem bír, annyira gyűlölik. A bajszos szólal meg:

- Mi a szart bámulsz?

- Jó napot! Erre jártam, gondoltam, benézek, megkérdem, merre van a buszmegálló, gondoltam, talán meg tudják mondani.

- Szart. Láttam, hogy vigyorogtál az előbb.

- Én? Ugyan, miért vigyorogtam volna? De tényleg.

- Nem látod? Tudod, honnan jött ez!?

- Tudom hát. Idetolja a pofáját, báméskodik, baszni akar.

- Teljesen félreértettek. Én csak azt szerettem volna megkérdeni, merre van a buszmegálló.

- A jó kurva anyádba van!

- Kell valami?

Egyre közelebb megy.

f e l é l é n k i t

a f é l e l e m.

Igen. Felnyitjuk a sebet, gumikesztyűt húzunk, tapogatunk és turkálunk bennük, gumikesztyűt húzunk és kezet fogunk velük, vagy inkább integetünk, gumikesztyűt húzunk és sterilizáljuk őket, gumikesztyűt húzunk és megdugjuk a lányaitkat, gumikesztyűt húzunk és tetvetlenítünk és óva intünk.

- Te szaradék!

A bajszos előveszi a bicskát. Allnak mind a hárman. A másik kettő is benyúl a késért, a harmadiké a legnagyobb: vadásztőr.

- Előbb heréljük ki, lesz mit enni vacsorára!

Most döbben rá, milyen sötét a bőrük. Elindulnak feléje, a szakállas balról, a vadásztőrös jobbról, a bajszos szemből.

V é g r e

k i á l l

a g ö r c s

a z i z m a i b ó l.

A szakállas a legöregebb és leggyengébb, vagyis balra kell kitörni, az ösvény felé, ugrás, rugás, felfeverni a kezét, futás, futás.

A másik kettő persze utána, de a bajszos mezitláb fut, az ösvényen pedig sok a kő. Le is marad. A vadásztörös igen szivós, nem ordít, mint a bajszos: fut.

É s m i l l y e n j ó l .
Közelednek. A régi terméskőhidhoz érnek. Látja, hogy a mellvéd kövei kilazultak. Egy kiálló követ elkap, a futás lendületével kirántja, a rántás lendületével megfordul, a fordulás lendületével hozzávágja a vadásztöröshöz.

Talált. Ennyi az egész. Odamegy és fejberugja, nehogy fölkeljen. Kész.

M é g e l é r i
a z u t o l s ó b u s z t .

Ezt az éjszakát igen kellemesen töltötte el.

A buszról lesegített egy negyven év körüli hölgyet, és huszéves lányát is pártfogásába vette, felkapta csomagjaikat. Így ismerkedett meg az idősödő színésznővel és kedves lányával. A lány rövid kék szoknyája csak alsóneműjét takarta el, hosszú, izmos combjait szabadon hagyta. A színész nő arcbőre már ráncosodott, de csipője, melle még lányára emlékeztetett. A hölgyek természetesen meghívták vacsorára a vonzó, elegáns férfit, aki oly önzetlen, férfias segítőkészségről tett tanúbizonyságot. Jóízűen fogyasztották el a bőséges vacsorát, majd vörösborral ünnepelték meg a találkozást, a kellemes estét. Mivel igen későre járt, a hölgyek megkérték új ismerősüket, hogy töltsen náluk az éjszakát, ne keressen éjnek idején szállást. A fiatalember szívesen elfogadta a meghívást. Mivel igen kifárasztotta az utazás, megkérte a hölgyeket, hogy vetköztessék le és fektessék ágyba.

A hölgyek szívesen teljesítették a kérést, sőt maguk is levetközték és ágyba feküdtek.

Mivel igen gazdag életben volt része az idősödő színésznőnek, a férfi megkérte, hogy izgassa fel.

A hölgy szívesen teljesítette a kérést, előbb kezével, majd a szájával ingerelte a férfi nemiszervét.

Mivel a lány is kiakarta venni részét a játékból, a férfi megkérte az idősödő hölgyet, hogy adja át helyét lányának. A hölgy teljesítette a kérést, fenntartva jogait az éjszaka későbbi időpontjára.

NAGY IMRE

Mivel már igen türelmetlen volt a fiatal hölgy, megkérte a férfit, hogy azonnal helyezze nemiszervét az ő nemiszervébe. A férfi szívesen teljesítette a rajta lovaglólülésben elhelyezkedő hölgy kérését.

Mivel az éjszaka folyamán az idősödő hölgy is kielégítést nyert, a hölgyek reggel a tejeskávé mellett megkérték a búcsuzkodó, vonzó, elegáns fiatalembert, hogy ha a környékön jár, feltétlenül látogassa meg őket - ugymond - egy kellemes vacsora erejéig.

Kint mélyet lélegzett a zöldszagú levegőből, érezte, hogy zuhog a vér a bőre alatt és hozzásimul a ruhája.

Az első osztályra váltott jegyet.

H a d d	l á s s u k
m i l y e n	a z a z
e l s ő	o s z t á l y !

A széles, kárpitozott ülések! a fehér huzat a fejtámaszon!
a tisztaság!

+ k é n y e l e m   + g y o r s a s á g!

A 2-on ragad a padló a bortól, narancslétől, morzsától, az ablakokat szürkésfeketére foncsorozta a por és a füst, hullafoltos mezőket mutatnak, higanyegyet, juniusban is. És átható bűz - mi a bűdös? megszagolja a kezét: bűdös, de másképp - megszagolja ingjét a karján: bűdös, de jellegtelen, megszagolja a hónalját: bűdös, de barátságos - mi a bűdös?

Belépett egy üres fülkébe és behúzta az ajtót. A padló ragad, a kárpit kopott, a huzat két széle szürkésbarna.

K e l l e m e t l e n   i g a z á n . . .

Egyedül a széles ülés kárpította valamelyest. Bosszúból elővett egy könyvet. Olvasni akarta a legjobb könyvjelzőjét, amit egy padban talált, évekkal ezelőtt. Spirálfüzetből kitépett, vonalas lap, fölül alig olvasható idegen név, az összes betüvariációt beleszámítva kb. ilyesmi:

"Bonuntleum Khán: első tancsoport"

A név alatt a cím: "Sámánizmus"

Aztán egy izgatott kérdés: "Ahogyan lesz a sámán?"

Itt félbeszakították. Egy úr és neje beköltöztek a fülkébe.

Az urnak zsiros, vörös arca, duzzadt, a rosacea első jeleit mutató orra, kockás öltönye, sárga ingje, barna nyakkendője, csillogó cipője és nagy hasa van. Nejének kisebb a hasa, viszont szemüveget hord, harisnyát, valamint féltényérnyi ezüst melltűt, ismeretlen, homályos gömbökkel.

Az ur neje aggódott, hogy vajon érvényes-e menetjegyük az egész utvonatra. Az ur azt válaszolta, hogy még meg sem nézte, na adja csak oda a jegyet, majd megnézi, a neje elővette táskájából a tárcáját, a tárcából egy műanyag tasakot, a tasakból jegyeket húzott ki, amint az ur elővette a szemüvegét, megtörölte, felhelyezte duzzadt orrára s fennhangon felolvasott bizonyos számokat, majd köhintett és azt mondta nejének, hogy biztosan, reméli, majd megkérdezi a kalauzt a biztonság kedvéért és visszaadta a jegyeket, neje pedig elővette táskájából a tárcáját, a tárcából egy műanyag tasakot húzott ki, a jegyeket a tasakba, a tasakot a tárcába, a tárcát a táskába helyezte vissza.

Éppen csak annyi ideje maradt, hogy: "A létráról ledobtak fiut vagy nőt, utána lesz a sámán."

Ujabb utas érkezett, többszínű műszálas kosztümben, lila mellényben, sárga sállal, vastag puderréteg alatt harmonikaszerű ráncokat gyűjtögetve, elnézést kérve, leülve, hamarosan társalogva az utazásról, a dohányzásról, majd az életről.

A dohányzó hölgy elmondta, hogy már több ízben megpróbált felhagyni e káros szenvedéllyel, ami pénzbe is kerül, sok pénzbe, az ő orvosa mondta neki, hogy Gizikém, felirok neked tablettát, de ő azt nem, még csak az hiányozna, ő semmilyen tablettát nem szed, már évek óta, még egy kalmópirint se, de mint kiderült, az úr neje sem szed tablettát, nagyon jól megvan anélkül is, a dohányzó hölgy viszont valósággal undorodik a cigarettától, de szivja, nem bírja ki nélküle, de hát akkor miért, kérdezte az úr neje, nem tudom, felelte a dohányzó hölgy, és sokat sziv, hangzott a kérdés, mire, á dehogya csak lo-et, 15-öt, mikor hogy, hangzott a felelet, az ur pedig

kijelentette, hogy ő aztán soha nem szívott, és szétrakta a lábait, kigombolta a zakóját.

A másodpercnyi szünetet kihasználva: "A sámáni világképe az, hogy a sámánizmus nem vallás, hanem hitszerű."

De a donányzó hölgy már át is tért a következő izgalmas kérdésre, és elmondta, hogy nehezen tud alkalmazkodni, sőt nem is tud, sőt nem is akar, úgy általában, de egyébként is, már 10 éve egyedül él, a férje talán meghalt, kérdezték, igen, már 10 éve, hogy eltémette, először nagyon nehéz volt neki egyedül, de aztán megszokta, most már olyan jól elvan egyedül, hogy nem is bírná ki mással, az ur szerint azonban társat kellene találnia, még nem késő, csak könnyebb ugy, de a donányzó hölgy fenntartotta álláspontját, mert igen megszokta már helyzetét, az ur pedig megjegyezte kedélyesen, hogy az ember mindent meg tud szokni, még az akasztófát is öt perc után, de ők bizony a nejjével már úgy összeszoktak, hogy igen nehéz lenne egymás nélkül.

Ahogy lélegzethez jutott: "Medvekultusz: A medve a nagy, óriási állat."

Erölködő, rekedt hang szólalt meg, hogy van-e itt szabad hely, tessék mondani.

Az ajtóban állt a 2. vörös arcú úr, aki azonban sokkal kövérebbnek tűnt az 1. vörös arcú úrnál, de némi egészséges földszin is vegyült vörösségébe, viszont 2 gyermekét is magával hozta, bár a nagyobbik, a leány, aki ugyanolyan kövér és piros volt, mint kisebbik, a fiú, akinek nagyobb volt a tokája, mint a leánynak, aki viszont nem akart bejönni a zsufolt fülkébe, talán tulzott szerénységből, de apja mindamellett villanásnyi idő alatt ledobta a bőrdöngjeit, ámbár utána nyult dühös arccal, valamint egy rövid, mivel kemény "te" kiáltással visszarántotta a leányt, azaz beültette 2 gyermekét a fülkébe, majd pofonnal, amilyent még soha nem kaptak, fenyegetőzve elsietett a hátramaradt bőrdöngőkért, pedig ezután az 1. vörös arcú ur megjegyzést tett a viselkedésére, éppen a fiának, aki csendesesen ült a helyén, hogy pedig ő nem olyan, mint az apja, reméli, majd folytatta az utasokhoz fordulva, hogy szegény leányt mért kell ráncigálni, mivel ha kint akar maradni, hadd maradjon, miközben a 2 gyermek elégedetten rágógumizott, és pedig a fiú kihuzta és ujjárta

NAGY IMRE

csavarta a gumit, majd lerágta, nem törődve a piszkos körmei miatt fennálló bélfertőzés-veszéllyel, ahogy a leány is rágógumizott, bár ő nem huzogatta ki, amint a nyakláncát forgatta, pedig közben megérkezett az apja is, aki helyet kért a fia mellé az úr neje és a dohányzó hölgy között, mivelhogy majdcsak elférnek, sok jó ember kis helyen is elfér, ilyen sovány asszonyok között, és lábai elé helyezett egy üveg narancslét.

Egyébként: " A medve elfogásában dárdát használtak. A hó első lehullásától kezdődik az ünnep. Télen vadásszák."

Az apa figyelmeztette fiát, hogy ne mozgolódjon, mert tudja mit kap, és ne rugdosson másokat, figyeljen a lábára, egyébként a fiu kb. 5 éves volt, feszülő, kerek, hájas. és piros földszínű arccal, az apa pedig bekapcsolódott a beszélgetésbe, miután megfenyítette 2 gyermekét, hogy ő soha nem dohányzott, ugyszólván, de nem is hiányzik neki, igaz, és megveregette fia hátát, vagyis a fiu büszkén ismételte jelszavukat, hogy semmi cigaretta, semmi pálinka, semmi kávé, semmi bor, ámbar kijavította apja, mondván, a bort azért nem kell idevenni, a bor egészséges, amivel egyetértett az úr, bár ő a sört is nagyon kedveli, amit csak helyeselni tudott az apa is, aki különben ujságot vett elő, továbbá szendvicsot, noha elosztotta igazságosan a családtagok között, bár két szendvics jutott mindenkire, a fiának még ujságot is adott, nézze a képeket és olvassa el a vastagbetűs szavakat, amikor a fiu megkérdezte, hogy ez ugye az amerikaiak marsrakétája, illetve az apa érthetően elmagyarázta, hogy ez nem marsrakéta, hanem olyan űrhajó, amit az amerikaiak lőttek fel, és vissza is tud jönni, továbbá azonban a fiu marsrakétának tartotta, dörögő perceket szerezve a fülke közönségének. Közben azonban: " A medvekultusz a volguloknál, osztjákoknál volt. A tél után vadásszák. Az ünnep februárig tart." És: " A medve a nagy, Óriási állat."

Aztán szó esett arról is, hogy az apa nem éheztesse 2 gyermekét, úgy tűnik eléggé, mondta az úr, hát azt tenyleg nem, válaszolta az apa, pedig a fiának nyújtotta éppen a narancsitalt, továbbá biztatta, hogy számoljon 20-ig, azaz a fiu kézségesen számolt 5-ig, illetve elvesztette a fonalát, ám az apa szigorúan figyelmeztette, hogy ne bohóckodjon,

NAGY IMRE

jóllehet a fiuval nem lehetett birni, annak ellenére, hogy a fülke mellett elhaladt egy idős házaspár s a fülke utasai hallhatták szavaikat, miszerint, ide kell ülni, ebben a kocsi-ban van hely, de ne viccelj, ez 1. osztály, az 1. osztály-ra nem adnak jegyet nyugdíjasoknak, ide nem jöhetnek stb. Ambar fölfedezhető volt, hogy az úrnak, aki a leánytól balra ült, valamint egyre jobban szétterpeszkedett, hiába védekezett a férfi könyvjelzőolvasással, nem csupán vörös és duzzadt az orra, de lyuka-csos is valamint kék erek hálózák be sűrűn, minekáltal lilás árnyalatban játszik, mégis megkérte, hogy üljön az ő helyére kis ideig, azaz ő hadd ülhessen a férfi helyére kis ideig, mert ott található a felnyitható kis asztalka, ami szükséges lenne csirkéje, uborkája, teája elfogyasztásához, mivel már ki is nyitotta bicskáját, sőt már fel is falták a csirkét, illetve vissza is ült a helyére azaz végre megérkezett, pedig könyvjelzője utolsó mondatára még pontosan emlékezik: "Az ünnepi szertartásnak az elemei azok: a jóhiszeműség, az állathús."

Egyenletesen közeledett az önkiszolgáló étteremhez.

E s m o s t a k á r m i t
g y o r s a n.

Egyenletesen lélegzett a levegőből.

M i v a n h a n e m
m o n d s e m m i t?

AUTÓBUSZVONALJEGY - mondhatná.

Vagy: FOGKEFE, LÁGY MINŐSÉGŰ FOGKEFE.

Pénzzel lép be, a pulthoz tart ő is. Lágymínőségű zsirfüst rakódik a homlokok autóbúsz-szélvédő-üvegeire. Ételt és alu-mínium evőeszközt kap a fémtálcákon. Lágymínőségű hányinger keletkezik az asztal lapjával egy vonalban. Szemben nyitott szájjal eszik a nő. Lágymínőségű szürke arcbőrén sárgás lényulik a vonalokban, mutatoujjával merőlegesen.

Héves készül. A görbe kiszolgáló mosdatlan, a pohár mosdatlan, a légcsavarak használatlanok. Inkább nyitva hagyják az ajtót.

A légcsavarak felelmetesek.

Az asztalon vers írható:

A BÜZ

CS. AMÉZ

hozzátok.

A széken mondóka mondható:

matematika, = atika te ma tik- tematika? Tika a te mama tika!

A pénztárosnő feláll. Lehajol megmutatni hatalmas szintelen bugyiját. A fehérsárga gyapjunemű megduzzad. Csak a két széle fodrozódik, Álmodik egy konyhásnőről.

Tömör, 30 éves mellei megfeszítik a fehér köpenyt. Csak bugyit hord alatta és készségesen nyújtja a rántott húst. Rövid, szőkitett haja nem lóg a szemébe, pedig izzad egy kicsit, de azt is csak egészségesen, hogy jobban mozogjanak az izmai. A konyháslegények néha a fenekére vernek, mivel az visszarugja a kezüket. A konyhásnőnek rekedtes, elégedetlen a hangja és jószagú, vizes a hasa. Hazamegy és rögtön kap tőle egy cuppanós puszit, sőt jól meg is szorongatja, amiért az jól megszorogatja. És mindjárt le is ülteti, hozza is a nagyfröccsöt, mert tudja, hogy megszomjazott. Aztán hozza a sült húst, kenyeret, uborkát, mert tudja, hogy megéhezett. Ő meg közben-közben megpaskolja a szoknya alatt, mert tudja, hogy szereti, hiszen azért löki el a kezét, hogy újra megpaskolja. Akkor aztán hoz megint egy nagyfröccsöt neki, egyet magának. Hát ilyenkor szoktak bemenni a szobába, mert jó széles az ágyuk, azt meg kell mondani. Ő eldöglik. az viszont megmasszírozza a hátát és jó erős tenyere van! Aztán rájön a nehézség, akkor feldönti, de az csak neveti. Meg lenet hizni a széles mellein meg a nevetésén! Még sose fáradt el ilyenkor, nem ám! Csak házzányomja a mellét, megszorítja a combjaival, merthogy rögtön nekiesik újra. Hát így vannak ők. Télen nem is kell fűteni, olyan meleget ad az ágyban. Néha birkóznak, hiszen meglovagolja úgy, hogy majd szétesik, de sose veszekszenek, inkább az ölébe ül, persze hogy begyömöszöli a fejét a bluza alá, még megfullad egyszer.

Ő aztán sose eszik hideg vacsorát, de éhes is lesz reggelre, azt megunondhatja, meg hogy nem kellene az idegbajos vékony pipik az irodából, az hétszentség, akármilyen szagosak, vagy akármilyen, az biztos!

NAGY IMRE

A nagy gömbölyűségére gondol, mikor valami nehezét emel, mert úgy rugóznak az izmai, hogy a zsákok átröpülnek a kocsi fölött, ő meg aláfut, aztán visszafejeli.

Almodik egy konyhásnőről. Csak a két széle fodrozódott a fehérsárga gyapjűneműnek, amikor hatalmas szintelen bugyiját megmutatni lehajolt a felálló pénztárosnő.

A lány minőségű levegőt spirálba darálta a feszültség alá helyezett légcsavar, a fejekkel egy vonalban. A görbe kiszolgáló egyfázisú mosogatást végzett. Elkészült a leves. Szemben rászáradt a sárgás lé a lány minőségű szürkés arcbőr vonalaira.

A nő egy megtermékenyített petesejtet hallgatott el és készülődött.

A hányinger elmúlt.

A fémálcákat begyűjtötték. A fiatal férfi zsebkendőjével törölte le az arcát, s miután kifujta az orrát, felállt és távozott az önkiszolgáló étteremből.

Odakint esett az eső, a szél faleveleket hordott az útra, így a fiatal férfi azt gondolta, hogy:

- Kis sárga halottaim.
- Kis sárga halottaim.
- Kissárgahalottaim. Kissárgahalottaim. Kissárgahalottaim.
- Kis sárga esőkabátom, kis fehér cipőm fölött esernyőn előttem a nőn. Kissárgahalottaim: nagypapa barna bakancsa kisikálva jól, rajtuk megy.

Ezt gondolhatta a fiatal férfi, mert a vizen faleveleket nézte, nem a járdán szétfröccsenő tenyérszéli, majd lepedősnyelű vakolatkockákat és a félreugrázó járókelőket.

Az eső elállt. A fény járdák, tetők és orrok éleit csorbitotta ki. Gőzölgő nadrágok és autók közlekedtek a vakolatkupacokat kerülgetve. A férfi egy salakpálya bejáratánál állt meg. A vörös talajon gyerekek futottak, fejüket és jobb kezüket magasba emelve, ordítva:

- Gyerünk! gyerünk!
- Balra!
- Gyorsabban szarházi!
- Magasabbra!
- Héjj!

- Leszállás!

A férfi csak a pálya széléről értette meg a játékot. Ezer meg ezer cserebogár berregett a levegőben. Néhányat elkaptak, cérnát csomóztak lábaikra és röptették őket. Hatosával, tizesével. Ha valamelyik megtagadta az engedelmességet, azt kivégezték. Az ünnepélyes közösségi szertartás neve:

" szétszerelés ". A röptetők ilyenkor leszállást parancsolnak, vagyis lerángatják a bogarakat és körbeállják a lázadót. A tulajdonos letépi a kemény szárnyakat, kétoldalt elhelyezi az állat mellett, szimmetrikusan.!

A függetlenített lábak a szárnyal derékszöveget zárnak be, kívül. A levágott potroh szétszerelése borotvával történik, egy vágással vágva le.!

A belső részek a potroh mögé kerülnek, a középvonalra.!

A kettévágott fejét is középen találjuk, de elől.!

A fiatal cserebogár enyhébb büntetést kap: gyufával megégetik a potroh végét, hogy összeragadjon, majd szabadon engedik. A robbantók a pálya mellett, a fűvön dolgoznak. Ujságpapíron gyufafejeket halmoznak fel, a papírt gombóccá gyúrik össze, sztaniollal beburkolják, de egy szelet papírt meghagynak gyujtózsínornak. A játékasóval készített gödörbe temetett gombócból csak a papírszelet látszik. Az ujságpapírba csomagolt gyufafejeket burkoló sztaniol gombócot tartalmazó játékasóval készített gödörből a betemetés után kilógó papírszeletet meggyújtják. A begyújtás után egy szemtelent állítanak a robbanás közelébe, nevelési megfontolásból. A szemtelen nem fut el, mert tudja, hogy elfutás után cserebogárevés fog következni. A betonkerítésnél sorakozó farakások felé igyekezett, mert vizelnie kellett. Az első farakás mögött szerelmeskedőkbe botlott. A 10-12 éves fiú éppen a négykézláb mászó lány meglepően fehér és gömbölyű fenekébe harapott. A lány kivörösödve nevetett. Nem vették észre, gyorsan továbbment.

Ahogy vizelt a farakásnak fordulva, tömör, fekete felhők jelentek meg az égen, vörös szegéllyel. Higanyszinbe fordult az ég meg a selak. A szürkésfehér fiúk világítottak a pezsegeve ereszkedő felhőben. A bogárhullák sötét lyukak a higanyos salakon. Az ég újra vakító fehér. A harapás nyomra a vörösödő Nap.

Most tűnik fel az első gép. Duzzadó ezüst pont. Halk, de mindent betöltő, mély ezüst zúgás: a fából, fűből, mellkasából jön, mintha megemelné a tájat. Az első helikopter a pályára fölött állt meg, néhány százméter magasságban. Közepes méretű, ezüstszinűre festett harcigép. Lassan ereszkedik. A zúgás dübörgésre, aztán égzengésre vált. Előbb hat sötét ponttá sűrűsödik a fehérség, ahonnan az első jött. Aztán újabb tíz születik, húsz. Ötven.

- MÁR NEM LEHET MEGSZÁMOLNI ISTENEM.

Az első egészen alacsonyra ereszkedik. Kétszáz, ötszáz, ezer. A levegő kásás.

- A FÜLEM.

Csak áll, kigombolt nadrággal, lógó farokkal. Remeg a lába, a fahasábokba kapaszkodik. Kiszárad a szája.

- KÖPNI SE TUDNÉK. ISTENEM.

Az első itt van, talán ötven méterre.

- KÖPNI SE TUDNEK:

Ezüst. Négy ember nagyságú rakéta alul. A szélvédőn nem lehet belátni. Kisebb rakéták oldalt.

- DE GYÖNYÖRŰ.

Tíz méter magasságban megáll. Ereszkedik a hat másik. Rongyos az ég. Különböző típusok. Zöld és hosszukás. Sugárhajtóműves. Dupla propelleresek. Kéttörzsű. Tiszta üveg kabin. Mégse látni. Rakéták. Kétsöves gépágyúk. Géppuskák. Százszoros nap szikrázik a tiszta acélokon. Csuszlik le a fa mellett. Nem tud állni.

- LÁTNI AKAROM: AMIKOR : LÁTNOTM KELL.

Nekitámasztja térdét a fának.

- MOST JÓ.

Az első fölé ereszkednek. Újabb tíz áll be szorosan. Legyezőalakban. Vagy parosával, V alakban, négyes sorokban és lépcsőzetesen, gomböket formálva meg össze-vissza. Ezüstösek. Feketék. Kékek, piros és narancs csikokkal meg sárga körökkel. Kék-vörösek. Barnászöldek. Ibolya és fehér sávok szürke csillagokkal, fehér-lila négyzettel. Torpedóalakuak. Heg gömb és téglalap és csonkagúla, valamint kup, hamutartó és csészeformájuk.

- A FÜLEM.

Ezer méterre is fölmennek, kevés a hely. Lassan sötétedik alattuk a pálya. De a gépek ragyognak. Kivérzik a szem, a fül. Ez a mennydörgésszakadásföldindulásorkánciklonrens-gésszengés.

- HA A FÜLEMBE LÖNÉNEK: NEM HALLANÁM.

A részleteket, a részleteket élesen látja.

- LÁTNI AKAROM: AMIKOR.

A páncéllemezek, a szögecsék és festékcsonkok derékszögei, csövek és bemélyedések. Rakéták vastagodó és hegyesedő feje piros és fekete színben, gépágyuk lyukacsos védőlemeze, sötét öble, tartószerkezetek keresztjei, gumik cikkszaka és hullámos mintázata, kerékagyak fémszillagjai, nikkeles csavarok és antennák, szélvédők fémpántjai, géppuskák tompa színű zár szerkezte ragyogó lőszerfogsorral, olajos hevederek, páncélozott kábelek, vöröslő turbinák és mindenüvé erőt fröcskölő propellerek. Fájdalmas ragyogású üvegplexitáblák. Rettenthetetlen motorok hangja. Füstszag meg vörös-zöld-fehér-sárga-kék lámpák villogása. Mozdulatlanul lebegnek.

- ISTENEK.

Betöltik és láthatóvá teszik a teret. Kezükben az idő. Várnak.

- ISTENEK LETTEK.

Lucskosra izzadt kézzel begombolkozott, tántorogva elindult. Végül futásnak eredt. Mintha lebegett volna ő is. Nem hallott lépéseket, lihegést, nyelést. Uszott a kijárat felé a neki rendelt szűk és forró légifolyosóban. A kapu kiköpte az utcára. Érezte, tulzabálta magát, közeledik a jól megérdemelt széthasadás. Pontosabban egy áruházközeledik. Pontosabban az áruház bejárata közeledik. Pontosabban egy fényes üvegtáblába rohant. Az üvegcserepek elkeveredtek a vércseppekkel. A kiáltások és a csörömpölés is elkeveredtek. Feldöntött egy illatszerezes pultot. A csodálkozás keveredett az undorral. Egy elárusítóról letépte a köpenyét, hogy lássa a melleit. A várakozással gyűlölet keveredett. Egy méterrúddal védekezett, leütött két férfit. A raktárba menekült. Félelem és felszabadultság keveredtek.

Aztán kiugrott az ablakból a teraszra, onnan az utcára, az utcáról egy lépcsőházba, egy pincébe futott. Papirdobozba feküdt és lihegett. Cigaretta gyújtott. Füst és vér ize keveredett, Zsebkendővel letörölte a vért. A hasát tapogatta és cigarettázott. Köpött és eldobta a véres zsebkendőt. Rátaposott a csikkre. Betúrte az ingét. Felment a lépcsőn. Kinyitotta az ajtót. A nap még sütött. Egy autót indítottak be a közelben.

NAGY IMRE

EGY MOBILITÁSI GESZTUS KÉTOIDALAI

1. A SAVANYUSÁG MŰANYIAGHENGERE MEGREPÉDT

"-És ezek a légymá-nyos teák, hogy iznek-csúznak avégett, hol a kecskeszór nő. Ne gondolj a gombbal, lehull majdan, ha kedves fejed a hátulkonyhakertben harmatos étked."

Az albérlő

a savanyuság leve a zöld zománcedénybe folyt, beleragadt, belefőtt a vízbe, a savanyú víz savanyú tealét oldott a tea-füüből, a bűdös tea egy savanyú böffenettel köszönt vissza percek múltán. A zsiros üvegekből csak szivós munkával hozható felszínre az itt-ott elsüllyesztett hús, máj. A kenyér száraz.

2. ÜZENET NEM VÁRHATÓ

"-Kapt be, húzd ki, ki tudja mikor lesz. Lá-zító könnyüvérlovassági gyakorlatok: biztonsági puca kell ide, hol a ma-dár se jár, akkor meg minek."

Az albérlő

filteres tea alig kapható. Már csak egy mosogatórongy hiány-zott. Lefeküdt ezzel-azzal, kopik a bőr. Hiába annyi hidegség, a nők eléggé nyugtalanok s törleszkeznének.

Odanyomja a száját, bajuszkáját, füstös lehelletét, szorongá-sait, beláttat precíz vágyaiba.

3. AZ ALBÉRILET FEI HÖTLEN PORCELÁN BOLTJÁBAN

" -Sáppadó gézengűzs a a neveltetés. Hogyishogy: virágzó retorika az egyházi szaszfészekből, ezredes falak árnyoltalmában. Na ez így jó. De minck azongora, ahogy spenót való bele."

a nyanya reméli, hogy megértik egymást, nem lesznek bajok, mert hát volt, aki még a kenyerüket is megette, és röhögtek, kérem, valamin röhögtek, mondta is azirennnek, jöjjön már ki, valamin nevettek, a kenyeret megették, és a konzervet is megették, ugye ki számolja azt.

A nyanya nem csinál piros lámpás házat a házból, mertmárigyis beszélnek, ide nem lehet hozni kérem, csinálja a folyosón, az ajtón kívül, de itt nem, a házaseletet.

A nyanya hisz istenben, de nem úgy, de így se, ahogy azok nem hisznek, ugye, de valakinek csak lennie kell fölöttünk, mert nem az van, amit egy ember akar, meg sok dolog van,...

A nyanya nem tudja mért bünteti isten betegséggel, reszket a keze, de azért udvarias.

A nyanya nem tud elaludni, amíg nincs együtt mindenki a lakásban, ugye, maga már felnőtt férfi, de nem is azt akarja mondani, csakhogy azért ugye nem marad olyan sokáig, mint az előző este, mert addig nem tud elaludni, ugye, hallja azt, meglátja a fényt, de ha megjön, akkor rögtön a falnak fordul, már alszik is, de addig ugye nem tud elaludni, valóságosan egy JÓ ÉRZÉS, amikor mindenki a lakásban van, ugye, nem azért mondja, de ne maradjon ki sokáig, ugye nem marad sokáig.

4. AZ ALBÉRLŐ BECSUKTA AZ AJTÓT

" - Most tűnj szorongólibengő márnámor kapuja! Vörös egy kicsit, a savanyú s ásványi viz tette ezt."

Az albérlő

használta a liftet, megvacsorázott egy nővel, pitykézett egy másikkal, a kettő között társalogtak, az albérlő aznap éjjel nem ment haza.

Vigyázni kell a nyanyával!

A nyanya másnap reggel odasugta: meg ne mondja azirénnek, amit tegnap beszéltünk, mert nagyon kikapok, nem mondja meg ugye.

Az albérlő még aznap tisztázta a viszonyokat azirénnel, aki csak ötvenes: nappal jöhet vendég, de éjjelre lány ne maradjon / háthahogy megromlik? /: a háznak loo szeme van. Az albérlő mondta: talán lol is.

S ha zuhanyzásra kerül a sor, s ha éppen akkor ruha szárad, hát csak szóljon, s ő leszedi, VAN IDŐ.

Az albérlő összemegy a csöndben.

5. BENÉPESÜIT A HÁZ

"-Valódi pisisárga
kémiaival foglalkoztak
a dögönyös lambérián.
Fojtásnak helye nincs."

Az albérlő

itt van végre a félbéna bátyj / aziréné / is, sok finom csoszogás, folyosón járkálás, hánytató alsóruhaszagban ébredés. A recés üveg mögött zajlik az élet, az albérlő megfigyeli kísérleti csótányait, akiknek - félrevezetőleg - pénzt fizet. A recés üveg mögött nyúlik a nyanya, előre-tolja orrát, egyetlen némileg szilárd erődítményét, rögzíti a levegőben, vagy inkább a saját husa termelte szagban, az orr sötétszörösen szívja a többit, az egy lottyan-tással felkent arcot, az aláducolt lapockát: a nyanya tekintélyes csusszintással tekeri fel magát a konyháig - és vissza.

irénke fiatalosan dőcög, mindigizzadtelőszobásan, kinyújtja sonkásomlós karját a sótlan csöndben, ő nem csapkodja az ajtót, s néha vizrongyszerű kombinében fülled a konyha kővén / műanyagán /, szőröcsomói kifinganak a sajtos has súlyától, de már kéri is nyanyától a köpenyét /amindigugyanazt/.

6. A RECES UVEG MÖGÖTT ZAJLIK AZ ÉLET

" - Csak ez maradt. A vérrellátás aldásai. Mitől nőhetnék fel ugyan már. Tudod, hol végzed szolgálato-d, majd ott mozoghat-sz eleget."

Az albérlő

megisszak a kavét, hol is van az édeske, irénke, a gyógy-szerkét lenyelik, mégis izzadnak, hami-hami reggeldélbeeste, s no lám, a FÉRFINAK kijár a borból is, ott hűsöl a hűtőben, nem érezzük a szagunkat, megy a tv, megy a haskó, megy a rá-dió, megszokjuk, szép halkán, jön a szomszéd néni néha, az utcára nem megyünk, korán fekszünk, későn kelünk, csendben vagyunk, nem veszekszünk, a fiatalok élvezzék csak az éle-tet, törődünk kell a betegségünkkel, nem hagyhatjuk magára vesénket, hólyagunkat, belünket. Végy kávét és végy beföt-tet, őrizd meg jól az életed.

Csak azt a szagot tudná feledni.

7. AZOK A REGGELI PÁLLOTTSAVANYKÁS

"-Ez vers, vagy vérnyo-máscsökkenés. Most kap-csolj rá, valami döggöset orránszáján! Nézd a bé-kát, milyen védtelen, mégis nedves. Tátong."

Az albérlő

surrenások az egérlyukból: feltűnés nélkül megközelíteni a wo-t, fürdőszobát. S ime a kép, ott lebeg a helyzet magas-latán: a nyanya nem zárta be az ajtót maga után, most itt ül - a pállottsavanykás alsóruhák felgyürt szemétdombján, eltünteteti az egész kagylót, ráragad csendes megadással, a szemében mélységes folyósság. Nem szól, csak néz az albér-lőre, az ajka fityeg, kiszáradt csirkebelsőség, tereget némán.

8. AZTÁN AZ ALBÉRLŐ IS RÁULHET

"-Szakadna szét ez a csótánygyöpös szargödör: miért lakom én? Háthogy betartsd. Hogy fényes eshetőségeidet megcsipjed."

Az albérlő

az alkalmazosságra, rendezni műveltségét és megkísérli hangtalanul, azaz halk surrogással kiengedni felgyülemlett gázait, jól ismerve a lakás, az irénke és nyanya akusztikai adottságait.

9. AZ ALBÉRLŐ MENEKÜL

"-Még csak ezt az egy fiókocskát se húznád! Tudod hol végzed, csak pofázz! Az álomra mondat csak kedves szót! Csak ez sérti, hogy próbálja! Csak szöveg!"

Az albérlő

az albérletből. Feltűnés nélkül illeszti a zárba a kulcsot, elsimitja maga mögött az ajtót, feltűnés nélkül alsónadrágot vált, kivár egy mindigzadtelőszobás irénkejáratot, le+fülel a recés üvegajtó fedezékében és végre feltépi, de irénke egy kicsikét sem butácska, lesbe állította nyanyát az előszobaderengésben: nincs mese, KÖSZÖNNI KELL!

10. A FÜRDŐSZOBÁBAN NINCS KULCS

"- Az idő téstovatu-ródik akár az ősi férfias zsák akár Russzó mester álmában is akár. Akár."

Az albérlő

tehát az albérlő marokra foggja a zuhanyrózsát, közvetlenül

bőre fölött vezeti végig a testén, mint az aknakereső, mert irénke azt mondta, hogy volt egy fiujuk, nahát jó fiyu volt, de az fölakasztotta a rózsát a tartóra és aláállt, nahát hogy hogy nézett ki a fürdőszoba, ugye maga nem, O re! De mivel a fürdőszobában nincs kulcs, azirénke benyitott mindigzadtelőszobásan, s tekintete felizzott az albérlő szappenhagos férfiassága magasságában, s izgatott pardon-bocsánat hangzott, s azirénke löbögős rózsaszin bugyija beázott a fürkészes csöndben.

11. BIERKEZETT AZ A PILLANAT IS

"-Túlnagy szabadszáj. Seképelég. Netovább tünde jóézés mócsing hajnaloddal ki ne töröld, de oszlasd el igénnyel s jószerivel."

Az albérlő

amikor az albérlő kerekperec, egy szómintsáz, jobb későn-mintsóha, végül, denemutolsósorban kijelentette, hogy elköltözik - mert aznevetkiavégénnevet -, de tudja, hogy milyen kellemetlenül érinti az irénkééket, ezért hajlandó a legmesszebbmenőkig kárpótolni őket, kifizet előre két hetet, igazán sajnálja, igazán jól érezte magát itt, csakhát egy főbérlő nélküli albérlet mégiscsak más, nem?

Hát erre aztán mondta azirénke, hogy ők így károsulnak, hogy ők azt hitték, hogy az albérlő egész évben marad, erről volt szó, meg a rokkantnyugdíj, meg amikor maga jött, akkor jöttek mások, akiket elküldtek, gondolván, hogy ugy lesz és nem így, most aztán micsináljunk, hát nem érezte magát jól nálunk, mert mi jól kijöttünk magával.

Hát erre aztán mondta nyanya, hogy maga aztán jól leültetett most engem, tudja-e, mert mi olyan jól megvöltünk magával, csendesrendes ember, megháthogy olyanok vannak, olyanok, hogy az ember szinte fél ránézni, tudja hogy van, egyedül vagyunk, az meg olyan volt, hogy borzas a haja, a ruhája koszos, rongyos, mint aki a börtönből jött; hát erre mondja azirénke, hogy elkérte a személyijét, hogy van-e foglalkozása, de hogy az hogy nézett ki, hát mondta is neki, hogy látta ezt már rendőr, nem hiszi, merha látta volna, hát megbüntette volna, de ugy, hogy.

Hát erre aztán mondta az albérlő, hogy sajnálja, tudja, hogy ez nem kellemes irénkének, de hát megérthetik, hogy mégiscsak más főbérlő nélkül, meg kifizeti két hétre előre. Hát erre aztán mondta az irénke, hogy mezevük, fiatal, de hát ők károsodnak, a rokkantnyugdíj azt hitték, egész évre jön, igazán már, senát, de hát.

12. ELÉRKÉZETT AZ A PILLANAT IS

"- A komoly munka hullaruha, de megélni se kutya."

Az albérlő

amikor az albérlő elköltözött.

13.ÉS VÉGÜL IRENKE LEVELET IRT

"- Aki olvassa, száradjon le a haja mikhamarabb: sorsborszesz, nihil szilvator."

Az albérlő

mert az albérlő pénzt kapott, de már nem albérelt ottan, tehát vissza kellett küldeni a pénzt a tisztelt szülőknek. Valahogy így:

tisztelt...neharagudjanak hogy levelel zavarom magukat de fijuik már nem lakik nálunk, összeköltözött egy nővel. Mi nem értjük hogy lehet ilyen meggondolatlan a fijuik, amikor azt mondta hogy egész évre marad és mi elküldtünk másokat akik jöttek. En és az édesanyám rokkantnyugdíjból élünk nekünk nagyon kell az a kis pénz. A fijuik felelőtlenül ithagyott minket nem tudjuk miért. tisztelettel.

14.ÉS VÉGÜL NÖVEKEDETT HAZÁNKBAN

"-Vaskos megpróbáltatás, hogy el kell menned, csak megállni, nézegetni, mondogatni, és még jó pofát is."

Az albérlő

az egy főre eső lakásváltoztatások száma; és ez jó.

NAGY IMRE

EGY GIRONDISTA KALANDJAI

Zászlóbontás

Meglengette a zászlót.

- Képzeld el, milyen nevetséges egy jakobinus sapkával, kard nélkül.

Ledobta a zászlót. Jobb lábával rálépett a bal alsó sarkára, két kezével tépni kezdte a bal felső sarkánál. A körülötte álló egyenruhások felemelték jobb kezüket / fenyegetően /.

Elugrott a zászlótól, jobb kezét csipő magasságban behajlította, nagy-gyűrűs-és kisujját tenyerébe feszítette, mutatóujját előrenyújtotta, hüvelykujját derékszögbe me-revitette és azt kiáltotta a körülötte állóknak:

- Piff, puff! Le vagytok löve!

Majd bátran hozzátette:

- Mit keres itt ez a zászló?

Girondista kaland

Valaki megfogott a fülednél, és most ki akar forgatni mindenedből. Hiába bujtam pizsamába, hiába huztam fejemre a takarót: belémdöfte rizsevő pálcikáját, s nekilátott kiteregetni belsőségeimet a gyűrött lepedőn, ahol betegségem savanyú izzadsága árult el.

Elsőnek egy fényes, fekete szőrű nőstényoroszlánt küldött hozzám / ENNEK PERSZE SEMMI ÉRTELME NINCS /. Szépen elvitorláztatta a büntelen tárgyakat: szegény, árva, legyalult asztalok, mindig ápolatlan székek, félholt szekrények! A tapéta ezüstös horgai is őt szolgálják, birodalma ez a neonfény, az utca és a fejem is.

S majdnem végül elérkeztem, mint Odüsszeusz, a szigetre: sárga-fehér, száraz homok és tejszerű kőd.

Mozdulni lehetetlen, a vállaimra kulcsolódott.

De erős vagyok: előbb a bal, aztán a jobb kezem fölemelem.

Elindulok négykézláb /CSAK EZ A HULYE HARANGOZÁS, EZ /.

A kezemet kell nézni, nehogy rátegyem valamire / PÉLDÁUL EGY GUMINÖRE, VAGY EGY GUMIFARKASRA, VAGY EGY GUMIGALAMBRA, VAGY EGY KARDRA, MINT AMILYEN EZ ITT /.

Megyek egyenesen, de lehet, hogy rájövök, mint minden sivatagi: körbejárók. De ravasz vagyok: körbe fogok jární azután, mert így egyenesen haladok.

Erősen hiszem, hogy valami várva várt helyen lyukadok ki. / SEMMI BIZONYOSAT NEM TALÁLVA / elteszem holnapra a kérdést.

NAGY IMRE

N A P O L E O N

avagy:

Napoleon

- zse má l á l á t e t .^x - gondolta Napoleon, midő n kihuzt a jobb kezét a kabát arany gombjai közül, s ujjai, mint bilincs a visszaeső bűnöző csuklójára, bizalmasan rákatantak az ezüstkehelyre, s gyorsan ivelő pályán száraz ajkához röpitették a vas - vagy rézszínű madeirát.

- viktoár.^{xx} - gondolta Napoleon a / vöröses- / husszinű nyersselyem / császári / sátorban, ahol hetyke dobpergések, löporfüstmarta ellenséges hullák, jól szabott, de zsákmányul ejtett ellenséges zászlók és néhány mázsa jutányos áron / néhány tizezer honi hulla / szerzett karrier LEBEGTEK EL LEIKI SZEMEI ELŐTT.

- défet.^{xxx} - gondolta Napoleon, tucatszai aznap elhunyt tábornoka nevét mormogva, továbbá gyöngyházfényű könnyeket hullajtva az időközben kiürült ezüstkehelybe, ahol ezek rövid csilingelések és rövid szökellések után méregerős, libazöld liqueurré pezsegtek szét.

A bájos harangszóra és pezsgős pukkanásokra felkapták fejüket az odakünn őrt álló katonák, és csakóostul - szuronyostul bekukucskáltak a husszinű sátorba, de a meglepett császár / és hadvezér / bátor suhintással leválasztotta a csákós főket a mosdatlan, vöröses nyakakról, bár később kelletlenül fedezte fel a hazai színeket, ugyannyira, hogy dühében majdnem emigrált valamilyen szigetre, majd kissé lehiggadva, REKORD IDŐ ALATT készítette el a következő napi csata tervét, és tomboló, felejthetetlen éjszakát töltött egy bárónéval, vagy hercegnővel, aki EGYÉBKÉNT jelentősen hatott rá ösztöneit kihasználva.

- ichmeri a terepete.^{xxxx} - gondolta a magyar származású báróné, vagy hercegnő Napoleonról, akit EGYÉBKÉNT eltasposott a történelem kereke.

x=/francia/ fáj a fejem

xx=/francia/ győzelem

xxx=/francia/vereség

xxxx=/magyar/il connait le terrain

Találkozás

Könyvben talált kép: LÁNY MAJOMMAL - ez áll fölötte.
 A képen egy lány, majommal / kölyök majommal / a fején,
 mögötte hosszú, vékony levelű növény bozótja. A válltól
 látható indián lány enyhén előredől, fejét mereven tart-
 ja, a valószínűleg gyakorlatlan majom nagy öröme.
 Fésületlen, vállig érő haja eltakarja a szemöldökét.
 Nevet, mert a majom a hajába kapaszkodik, mert a majom
 nem törődik azzal, hogy a kapaszkodás fájdalmas lehet,
 mert a majom hülyeségnek tartja, hogy a csúszós, gömbö-
 lyű tárgyon fényképeztesse magát, hogy egyáltalán fény-
 képeztesse magát.

Nevetése gondtalan és egyre gondtalanabb, és most nem
 mondok egyetlen hasonlatot sem. Rohadjanak mag a hason-
 latok, etc, etc.

A lány sokáig fog nevetni: ha csak a papirtól függ, akár
 néhány száz évig is. Ez fölösleges, ostobaság és egy ki-
 csit boldoggá tesz. A testem és a fénykép síkja által
 bezárt térben olyan függvény keletkezett, amely meghatá-
 rozatlan ideig működhet a test és a fénykép nélkül is:
 amely talán rejtett, de egyedüli célja is volt akár a
 két tényezőnek.

A szemét lehunyta, vékony redő, fekete rés a szemhéján,
 közelebről talán a szemét is látni... nem, csak a foto
 fekete -szürke - fehér pontjait. Oldalról fényképezték
 le. Orra van és szája, fogait is megmutatja, nagy iv
 nevet orra szögletétől az álláig.

Nézzétek meg a 372. oldalon, még mindig nevet.

Milyen szaga lehet? Belsőszagú szaga van? Nem. Izzadság-
 szagú nőstény, nem? Néger-szagú, nem? Felfúvódik a hasa,
 nem? Bőlgázosított, rühes, retkes, korpás, csipás és tet-
 vészkezik, nem?

TÉLJESÉN MERTLEN?

- Homokbanheperegni. - csak ezt az ígét tudom most.

L Á N Y M A J O M M A L - ez áll fölötte változatlanul.

NAGY IMRE

Fogság

Itt vagyunk ebben a szobában.

Itt vagyok ebbe a szobában.

1,5 x 1,5-es lelkemben ülok. A tenger görbe vonalakból van, egyelőre ennyit.

A mostani időben, ebben az évben, évszakban, hónapban, heteken át és naponta 11 lesz 11 múlva, glória, mennyek s a szentháromság tana nélkül, szárazan, pusztán s messzelátón.

A vonalak megörökítették számos csatát, X-t, Y-t, Z-t, de a vonalaknak sem kiterjedése, sem jelentése nincsen: mihez kezdjek azzal, amit se megenni, meginni, belélegezni, se meg rugni, kipisálni nem tudok - a semmivel, ami itt van, mondanám, ha meggyőződéses... volnék.

Nem vagyok meggyőződéses...

Ülj le a vasszékre, nézz körül.

Mondd, amit látsz.

Látok egy helyet, az ablakok falak, én ide nyilok. Havazik.

De rettegek a rajtaütéstől, én, földönhagyott paradicsom?

Mondd, amit látsz.

Látok egy meztelen villanykörtét. Több ezer színárnyalat létezik. 1 fekete műanyagdrótot, fentről folyik le, a padlón esik ki. Ha lekattintod azt a fogantyút, még nem mehetsz le a léposón.

Mondd, amit látsz.

Talán anyádtól örökölted a repedést, ami a halánték gömbjé-
től a tarkóig húzza a vizes hajszálakat, azt a ráncot, ahová
innen is elköltözhetsz, ahonnan úgy beverhetjük az orrunkat.
Ha meleg van, hangoskodhatsz, ha leülsz, érzed már, mennyit
tudnál futni. Sikonghatsz, mintha friss husodat teregetnék
a kövezetre: esőzöl.

Mondd, amit látsz.

Látok egy vaskampót.

Íde akaszthatod sulyodat a hajnali órákban, vagy itt tartózkodhatsz, heteken át. Felderítő szolgálatot végzel, listát írsz. Az év egy időszakában termékeny vagy.

Mondd, amit látsz.

Levél

SEMMI BAJOM SINCS: SEMMI BAJOM. A költészet értelmetlen és hamar vége van. Szabályosan, sarkomat összeszorítva, akár 80 évig állok egy kövön. Arcom megszárad, mozdulatlan, fakult tárgy: majd kiolvashatják az üzenetet.

S minden új, nyers, mozgó: ez a fehér szőrű KUTYA legendák hosszú sorát írja meg testével. Kúszik a magas fűben, orrát feltartja, fut, levizel egy farönköt, rámnéz. Meleg van, nyelvével hűsöl. Ugat. A PÓK: az ablaküvegen kapaszkodik. Fehér foltok, fekete ágak borítják, fürge. Rámnéz: semmi értelmetlen, semmi üres a szemében. Éles, kutató tekintet. A golyóstoll hegyével ölöm meg, az üvegre ragasztom. Vagy a SZÉL todul elő, megkarcolja a leveleket, örvényeket hurcol az idomokon. Két GAIAMB filmje: pontos spirálban forognak, lehajtott, ferde nyakkal, előírásosan. Ugrálnak, a him végre a nőstény hátára kerül, elégedetlenül csattognak a szárnyak. Leröppen, újra összeverődnek a toll-legyezők, rágások, ugrás. Megfontolás nélkül, célszerűen és nevetségesen.

Éhségjelzés fut a gyomorból az idegpályákon át az agyba, élelem után nézek. A levegő melegedik, 14 °C -ról 22 °C -ra. Kondenzcsik terül szét 12000 méter magasságban. A BOGÓLY kb. 35 percig várakozik, aztán elrepül. A nap kb. 4.30-kor kel. A lépcső vasa oxidálódik. Távcsővel néz. Emez könnyit magán. Én tudatomnál vagyok, s ilyen szavakat alkotok: brüllent. Üres gyufaskatulya belső dobozára rajzolok, természetesen obszcén figurát. Gyorsan zsebembe süllyesztem a gyufaskatulyát, mert rám nyitnak. A fülledt forróságban nyirkos a bőröm, kézfejemem felmagasodik az érhálózat. Rövid időközönként erősen belélegzek a szájamon, fujtatok. A padlón dobogok, hogy el ne aludjak.

SEMMI BAJOM SINCS. SEMMI BAJOM. JÓL VAGYOK. VÁROM VÁLASZOTOKAT. CSÓKOLIAK TITEKET:

MOINÁR IMRE

ecsetnyomon
/ tisztelgés a festőfejedelemnek /

ol.

szineid zuhogó vizesése
a tó sima üveglap
oldalára billen mindjárt
az élére állított lélekvesztő
maréknyi utasával.
a parton kigyulladóban a fák lombkoronája
az útszélen töprengve kóbor fűpamacsok
bokornyai rémek
zöld ősmadarak mellükre virágcsillag tűzve
a magaslat tépett oldalából
egy fehér nyír magánya
nyújtózik a sápadt ég felé
várva a pillanatot, amikor gyökere szakadtan
a feketemélységekbe zuhan

Kórházfehér utcalámpa alatt
két árva utas álldogál
magukon meg a világon szánakozva
előttük a semmi hátuk mögött üresség
szamirkájuk a mozdulatlanságig hőköl vissza

a fekete dombokon ott az arcod
egy ház homlokzata
rajta az örületből világító szemed
két fényes ablak

MOLNÁR IMRE

02.

itt hagytad nekünk a világot elmozdulófélben

szakadozott lélek lett az időnk

Drága Fejedelem

hová lettek örült szineid

ecseted kardéle amivel összekaszaboltad

a rádszakadt szürke sötétséget

lomposak vagyunk mint bitangolt tevéid

magányosan kifosztottak mint zokogó sédrusaid

lángot tüzet táncot mindent kioltott a hamueső

porhavazás

tenyerünket a fagy

szemeinket a sós víz öleli rabbá

te csak tudhatod árva fejedelem

nincs mit eligyünk már

nincs hová elindulnunk

a ha volna is minek

erzéstelenítéssel adagolják ereinkbe a csöndet

vérünkbe az erőszakolt nyugalmat

ágainkra nem ülnek többé szép madarak

fészkeink kirabolva

homlokunk tépett szakadék

az örületből világító szemeink

a falakon fényes ablakok

03.

koromfekete uszályok vagyunk

a piszkos áradásban

vontatjuk sötét sorsunkat

mindig csak fölfelé

mindig csak szembe az árral

ellenszélben

VECSERNYÉS IMRE

Jelek Patmosz térképén

"Közeli és megfoghatatlan
az Isten."

/Hölderlin: Patmosz/

és elindult a falak
a fényes szekrények mögött
fűrőkkel és vésőkkel hátulról hatolt
a ruhák közé
a szobában már várták
az ócska frakkot és a cilindert
is kikészítették neki
amikor kilépett
azok föl váltva pofózták
majd leöntötték egy lavór vízzel
ő nedves testére kapkodta a kikészített
rongyokat s le-föl járt a szobában
a fényes szekrényekre mutogatott
majd magára
és kezet csókolt mindenkinek

másnap egy kocsmában látták
ugyanazokban a rongyokban
végigdőlve a sörfoltos aszalteritón
/: szeretkezők lepedőjén /

VECSERNYES IMRE

" ez itt a hajlékom
ne nézz be csak tudd
egyszer nyitva felejtettem az ajtót
ki tudja miért
és beszökdöstek az izgága istenek
mint istállót megjárt
kendőn a bolhák

nézd ezt a folyót
holnapra talán befagy
és olvashatód mit negyven éve
itt a jégbe véstem
BOKROKAT LEGYINTESZ ZSEBKENDŐVEL
HAVAT KASZÁLSZ ISTEN NAPSZÁMOSA
BOROSTYÁNKÓ ZSINEGRE KÖTÖZVE
HIMBAL SZÁRAZ CSÖNDBEN HALÁLOSAN

csak ő olvasta
Jézus özvegye ki levelet írt nekem:
Scardanelli
az Átya homlokában a szám
egy réges-régi számháború emléke

nézd ezt a térképet
ezen csak lábnyomok
csak láb- és fenéknyomok
csak láb- fenék- és gerincnyomok
és mindenütt halálpontos számok
a szavak magasságpontjai

sziget vagyok -
egy kontinens számüzötte

VECSERNYÉS IMRE

mindazonáltal
jó lenne feküdni valahol
jóságos száműzetésben
bárhol
talán egy kert alatt
hiszen egész európa temető
hallgasd most is csontvágányokon
közlekedik a gondolat
hisz nem tilthatják meg
hogy furakodjék vaksin és békétlen
mint vakond
át korhadt deszkán és a csontok között

a sok leskelődéstől sűrű itt a levegő
mindenkinek légszomja van
ki kell metszeni a kulcslyukakat
mint fuldoklón a gégét

a vers mit fölzábaltam éheben
méz lett a számban
holott sebezhetőt irtam
mert csak a vágy tökéletes
közeli és megfoghatatlan
az Isten
fáj mindenem
engedj haza menni
engedjetelek haza "

HÉVIZI OTTÓ

tengeridéző

1. /meduza/

hiába vetheted meg ágyad
földön nyiló tenyéren
előre oldozó bocsánat
magadra hagyta téged

s a bocsánatot ha elhagyod
megnyiló tenyérbe vág
mely magára hagyja otthonod
s vele önmön otthonát

ne engedj ily közel magamhoz
eloldozásba kötve -
Ha lüktetés, mi téged elhoz,
egy kehely néma öble.

HÉVIZI OTTÓ

tengeridéző

2. / játék /

Most feküdj hanyatt és ne szólalj addig.
Csak ha a kagylók rádtalálnak,
s hűvös lüktetésben velük sodródik
tovább a kézfejed s a vállad -

Mészvázába a tenger beleszáradt:
a túlsópart maga jött el a partig.
Tested helyén, vetetlen homokágyban
a távoli zúgás lerakódik.

HÉVIZI OTTÓ

duende

ahol összeér a puszta föld s a szinpad
a matador vörös selyemben alszik
aztán magára hagyják mind a ketten
aki meghajol és aki összeroskad

HÉVIZI OTTÓ

elégtétel

Ugyanannyi.

S a dobókockák gólyalábakat
növesztenek, pedig a játék-tér
egy és oszthatatlan.

Pont ők, az egyesek.
Végignéznek az izzó üledéken.
Elhaladnak a bábuk
színes falkái fölött.

Szemügyre veszik a vonalak rendjét,
a hajszálárkokat. Mindenütt
egyetlen kikötés ragyog:
lépteidben megítéltetsz.

Akiből vétettek,
végül meglelik a hullott állatot.
--- hogy csontjait betemessék.

HÉVIZI OTTÓ

a játék

aztán
a vétlen hullámvás elöl magára
zárja sárga köpenyét. teste
mintha vakító homokban. a játék
az legyen hogy benneég. nincs más
csak kalimpáló lábfeje. mutatja
nézd a földből hogy kinő. kietlen
fojtott lángban áll a part. mutatja
nincs ha nem veszithető. arca
finom üvegtörmelékben. egy vékony
kézcsontot támaszt neki. most azzal
játssza el saját kezét. a szoritást
amely elengedi. kimetszve aztán
vérző halfejem. az égszinkék iszapba
visszazár. szétnyitja újra sárga
köpenyét. és betakarja vele
magzatát

HÉVIZI OTTO

óriásbogár

amin jöttem besüpped " lágyan " feketén
esőbe kapaszkodna a lámpasor
elernyed ürességbe vágva megfeszül
végigfut a hőség mindegyik vason

s az oszlopok közt végig ében sivatag
a szél ha csillogó redőkbe fújja
lábam nyomán felszakadt hajszálerek
a testmelegben összenőnek újra

a forróság leleplezte az ünnepélyt
egy téren hagyott kutya szukölése
egyetlen hangszilánk mely emlékeztetett
az üveglapon elcsúszó tenyérre

nátára hullt bogár az utca s "ugy tünt" ninos
is otthona egy más nehézkedésben -
nyitókép egy észrevétlen zuhanáshoz
ahogyan mászni kezd velem az égen

SZIJJ FERENC

Néhány sor X-nek és Y-nak

1.

t1/

Nem lesz már sötétség.
Hová hullnak az áttetsző tavak,
Kezünk alá fagyott udvarok,
A földre ejtett árnyék.

Milyen bizonytalan így,
Ahogy az ajtók folyosóra nyílnak,
Idegen arcokat megérinteni.

Arrébb húzóúni elveszett
Összenedezetlen arccal.
Megilletődött kiüzetés,
Átfordításon rajtakapva.

Nem lesz már sötétség,
Hogy egymás kezére lépni
Az arcra emlékezést jelentse.

t2/

SZIJJ FERENC

2.

Belőle csak zavart megfontolások,
belőle csak egy mozdulat, az ének
és egy félreértés összhangja látsszon,
egy sebhely. A tisztasággal visszaéltek.

Titkold el arcodon a könnyü árkot.
Egy mozdulat. Örülj az ébredésnek.
Izgalmak újra ismeretlen ágyon,
székeken megmutatkozó ígéret.

Mögötted csak a megbénult, üres tér,
de más szavak, hogy arra visszafordulj,
és visszafogjon, hogyha tőle eltérsz.

Érthetetlen, mi érintésre mozdul.
Hogy az asztalt a nyílt ablakba tették,
s most egymásra nézve várják, mikor hull.

SZIJJ FERENC

Mediterran

/ Kr. e. és u. 5. /

Az elmerült orozslán oszlopokra
helyezte lábát: széttörött fogakká
váltzott át a fekvő csarnokokban
minden tékozló indulat. De annál

hatalmasabb a felszín megnyugodva:
építkező öböl. Egy arctalan száj
kilélegez, és visszatér a sodra.
Beteljesül, mielőtt megfogadnád.

És mégis asszimetrikus. Királyi
helyzet: beszélj, s minden tükör elázik. --
Mit így kimondasz, lebegő medúza.

S csak ő a történet. Csak vízbe mártott
gesztusok: fénytörés, kihallgatások.
Ha néha felbukkan, kezét kinyújtja.

SZIJJ FERENC

Kert

/ Kr. e. és u. 8. /

Mikor az óra félhetet üt,
a téren minden nő
keres magának férfit,
s melléje áll. Ba-ba-ba-bam-bam,
bam-bam. Onnan terjed a borzongás,
villamosra, fákra, székre, egy gyermeké.
Én igazitom meg nyakkendőjüket,
már ismerem őket, bársonyok.

x

- Egy kiélezett macska
léptet at a kerten,
lekölkezetten, s...
És, várok, amott a madzag,
előreköpvé. Át tud-é, ha éppen
ernyett, eldöntse mégis, mennyit ér,
kúszni alatta:
alattomos: könnyelmu vágta.
Hütlenebben megfontolatlan,
s én mellette élek. Mozdulatlan:
anyjának támasztott borjú,
radir, melegben; ideje volt,
a ráhullt lombokat lenyalta...

SZIJJ FERENC

...m. m., felejtöd, a belátáshoz
térdepeltél: "..."-lakodj, már legfeljebb a
hetedik gyomorból kerülhet vissza.
Itt a büntelen nyomok,
massza, személytelen szemekkel,
hogy belepják az érvek: él.
A karbafont körön keresztül
ölembé ugrik egy állat, s belélegez.

x

Átadta a kitüntetést, és
lefokozták. És. Viszont. Ilyen
szabályok érvényesülnek.

SZIJJ FERENC

Pantalassza

Egy pikkelyes fürdőkádban fekszem, ma leengedtem az oxigént.
Partrahúlt város, nyíló kapuk szorítanak szárnyuk mögé.
Egyre zöldebb lesz: az a néhány záróizom ellazul,
gyökerén sűrűlódik a dagály, s egy fogsornyi fény vízbe hull.

A révült öbölben megerőszkoltak egy ablakot,
a falhoz nyomta, s a fülébe sziszegte. Az válaszolt.
A hegyek mögül figyeljük, kihasználva minden repedést,
amint a homokban hagyja sorsát a táguló párbeszéd,

és a sarkok kútjaiban felhajlik az iker-folyam, --
magukhoz térnek, elpattannak a fagyvas csigolyák,
a színeket szétfeszítem. Utcák hullatják ágaik.

Rántapadt torlaszoktól kell megtisztítanom magam.
A hullámokra vásznat feszítenem. A lágy partokról
még láthatom rajta egy szülés foszladozó árnyait.

SZIJJ FERENC

Múzeum

"...HOZZÁNYULNI TILOS!"

/1/

Tizennégy vörös túske.
Meggondoltam mindig, hová lépek, pedig
ahogy az asztalok lépnek.

Itt pedig egy asztal hanyattfekszik,
alatta a terítője.

/2/

Itt pedig egy galacsin-ágy.
Akkor a lepedő sarka vigasztalt,
később egy összesodort tenger.

Igy hullnak a haldokló orrlyukára
rövid sorozatokban a cseppek.

/3/

Helyrehúzott függöny.
Egy megkerülhetetlen keretben,
a lágy partokon ottragadtam.

Pedig nem fulladhatsz bele
egy kétszintes tóba.

/4/

Ne irjatok hülyeséget a vendégkönyvbe!

SZIJJ FERENC

Kórház

"LÁTOGATÁS: ...-TÓL...-IG"

/1/

Nnnn...nnnn...nnoli.

Pfhh.

Mmm...

Egy kétszemélyes sivatagban eltévedni.

Megtisztítani fekhelyem.

/2/

A kitekert kezü folyó, csendben,

a paraván mögött

sárga öbölbe gyült.

Nem emlékszem sebekre.

A reménykedő is elkerül.

/3/

Felhalmozott székeken fekszem,

míg kettéfürészelik a porondot

az összeterelt medvék.

Minden igyekezetem

a hófehér talpaké.

SZIJJ FERENC

Bérkert

Sokévi gondban fáradt kertsarok
próbál magára tisztább árnyakat.
A mind kisebbnek tűnő rovarok
komolyságuk felett virrasztanak.

Kivánatosá tompult trágyadomb
szoptat méltatlan, ráncos magvakat.
A lépteket megértő udvaron
hosszú esőben bizik egy maszat.

A deszkafalnak dönti vállait,
s uj ingeket most pókokkal szövet két
ruháitól megfosztott, barna szekrény.--

Lassan megenyhül ajtaján a fészker.
Egy ötkilós cipőnyomot mutat fel
a napját felejtett újságpapír.

SZIJJ FERENC

Elég

B.N.-nek

Folyóban úsznak a halak,
bürokraták.

A parton fellebbezők ácsorognak,
büntetlen gyermekek: a fák.

Für-
készik anyjuk ereszkedő nyakát.

Könnyebb a felelősség.
Folyékonyabb a nyelv.
Kibirható a hőség.
A méltatlankodás
lélegzetvétele,
mélyebb a lankadás.

Az együtt
játsszó gyermekeket,
igy mondta Nur,
szét kell választanunk.
Ott kezdődik a bűn:
a játékok megértik.

Különben
suttogta G'nuog,
az öreg hivatalsegéd.
Végtére is kitűnt,
pont ezzel lesz elég.

SZIJJ FERENC

Ott is majd

A gonosztevők barlangjukban
gyülekeztek. Előtte?
Utána? Minden lyuknak
kisebb gondja is.

Többször is
magadra gondoltad idejét.
Felül is, alul is
megmaradt egy teljesíthetetlen.

A jótevők vigaszul
megbüntetik ingüket.
Lefokozott kéz lapul
mindkét oldalon,

és középen
egy akkora nyílás.
De sajnos éppen
álomra hajtod.

SZIJJ FERENC

REKAPITULÁCIÓ

Wir sind begrenzt von etwas Großem,
so biegsam, zierlich, stets des Innern
bewußt, und uns in eine bloße,
erstrebte Hinfälligkeit zwingend.

Ein Übermaß von Lust erproben:
du bist im Lauf durch das sich immer
verändernde Bedingungslose.
Da siehst du dich an, selbstbehindert.

Was uns bewegt: die Niederlage
beschert zu finden, fast erhaben.
Laß uns in dir getröstet fühlen:

es wird in uns die Angst verweilen,
die Dinge, unfaßbare Teile
in eine Ganze heimzuführen.

Fk: Dr. Serfőző Lajos dekan

Készült a JATE Sokszorosító Uzenében, Szeged

Engedélyszám: 212/83.

Méret: A/5

Példányszám: 500

Fv: Lengyel Gábor